

Arrest

nr. 174 689 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent geboren op 2 hamal 1374 (omgezet naar de westerse kalender 22 maart 1995) in het dorp Top Khana, gelegen in het district Sangcharak van de provincie Sar-e-Pul. U woonde hier samen met uw vader A.(…), moeder M.(…), uw zus N.(…) en broer H.(…). Uw vader bewerkte gronden die eigendom waren van uw gezin, waarbij u hem hielp. Wanneer u 9 of 11 jaar oud was, vond er een raketaanval plaats waarbij uw vader en zus overleden. U raakte ook gewond aan uw beide benen en voeten en diende 9 maanden te worden opgenomen in het ziekenhuis voor de behandeling.

U verhuisde met uw moeder en broer naar de stad Mazar-e-Sharif. Uw gezin trok in bij een vriendin van uw moeder, S.(...), die zij kende uit uw geboortedorp. Enkele dagen nadat uw gezin was ingetrokken bij S.(...) heeft deze haar man uw moeder aan een job geholpen bij Commandant M.(...), waarvoor haar man zelf ook werkzaam was als chauffeur. Uw moeder en broer trokken in bij de commandant, uw moeder stond in voor de huishoudelijke taken zoals koken en poetsen. Na uw medische behandeling bent u ook daar gaan inwonen. Jullie woonden in de kelder van de woning. U en uw broer hadden als taak om de tuin te onderhouden, de auto's te wassen en uw moeder te helpen met huishoudelijke taken.

Het gezin van Commandant M.(...) woonde in de wijk Deddai in de stad Mazar-e-Sharif. Commandant M.(...) was werkzaam bij de politie en had de rang van generaal. Hij was getrouwd met Z.(...). Zijn vrouw ging niet werken en verbleef altijd thuis. Zij hadden vier kinderen, twee dochters en twee zonen. Drie maanden nadat u was ingetrokken bij het gezin van de commandant zag u voor het eerst S.(...). Zij was de oudste dochter en kwam thuis van school.

Drie maanden hierna hebt u haar voor het eerst gesproken in de keuken. Vijf maanden hierna beseftte u dat u verliefd was geworden op haar. U verklaarde al vanaf de eerste dag gevoelens te hebben voor haar. In het begin zag u elkaar af en toe, na een tijdje was dit 1 of 2 keer per dag. Wanneer jullie elkaar zagen spraken jullie kort over gewone zaken. U bracht uw moeder op de hoogte van uw gevoelens. Een jaar nadat jullie elkaar voor de eerste keer hadden ontmoet, heeft S.(...) tegen uw moeder gezegd dat zij ook gevoelens had voor u. Na een tijdje zei S.(...) dat ze wou trouwen. Toen S.(...) 20 jaar was heeft zij tegen haar moeder verteld dat ze verliefd was op iemand. Haar moeder had het vermoeden dat dit u betrof. In diezelfde periode kwam de tante van S.(...) om haar hand vragen om te trouwen met haar zoon. De commandant en Z.(...) waren hiermee akkoord en wilden S.(...) uithuwelijken. Zij was hier niet mee akkoord en heeft toen gezegd dat ze verliefd was op u. Hierop heeft de commandant S.(...) en uw moeder geslagen en werden jullie diezelfde avond uit het huis gezet.

Daarna zijn jullie opnieuw naar de vriendin van uw moeder gegaan die woont in de stad. Op de derde dag dat jullie hier verbleven, werd uw moeder opgebeld door Z.(...). Zij vertelde dat S.(...) zelfmoord had gepleegd en dat u hiervoor verantwoordelijk was. Ze zouden u doden om wraak te nemen voor de dood van hun dochter. Diezelfde dag zijn jullie verhuisd naar uw oom in Sarai Choja, in Sar-e-Pul provincie.

U verbleef vervolgens twee maanden bij uw oom in Sarai Choja. Gedurende deze periode had u geen problemen. Na deze twee maanden vertrok u uit Afghanistan met behulp van een smokkelaar. Hij bracht u tot in Pakistan. Hier hebt u twee maanden verbleven op een voor u onbekende plek, waarna de smokkelaar u terug heeft gebracht naar uw oom in Afghanistan. Hij kon uw verdere reis niet regelen. Vervolgens hebt u weer enkele dagen verbleven bij u oom waarop u opnieuw bent vertrokken uit Afghanistan in gezelschap van uw moeder en uw broer. Aangekomen in Pakistan bleek er niet voldoende geld te zijn waardoor uw moeder en uw broer zijn achtergebleven. Sindsdien hebt u geen contact meer gehad met uw moeder. U hebt Afghanistan de tweede maal verlaten op 30 saratan 1394 (21 juli 2015). U bent aangekomen in België op 23 augustus 2015, en vroeg hier op 24 augustus 2015 asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een originele taskara en een medisch attest opgesteld in België inzake de verwondingen aan uw voet die u verklaarde opgelopen te hebben bij de raketaanval op uw huis in uw geboortedorp.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooraleerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de commandant bij wie u vele jaren zou hebben ingewoond uitermate oppervlakkig zijn. U verklaart dat commandant M.(...) werkzaam zou zijn voor de politie en de rang van generaal zou hebben gehad (CGVS, pg. 7). U slaagt er echter allerm minst in om deze tewerkstelling aannemelijk te maken. Hoewel u vele jaren bij hem zou hebben ingewoond, kunt u geen concrete informatie geven over zijn werk. U kunt slechts aangeven dat hij een blauwachtig uniform zou gehad hebben en dat hij voor zijn rang 'twee sterren en nog iets anders' droeg (CGVS, pg. 7). U weet niet waar hij juist werkte (CGVS, pg. 7). Gevraagd naar zijn concrete activiteiten is uw antwoord 'dat weet ik niet' (CGVS, pg. 8). Dat u geen enkel specifiek element weet aan te brengen over het werk van commandant M.(...) na al die jaren dat u bij hem zou gewoond hebben, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u bij dergelijke persoon en zijn gezin zou hebben ingewoond.

Er dient verder opgemerkt te worden dat uw verklaringen inzake de relatie die u zou hebben gehad met zijn dochter, S.(...), weinig aannemelijk zijn. In de eerste plaats is het niet plausibel dat jullie gedurende ongeveer acht jaar een relatie zouden gehad hebben zonder dat iemand van haar gezin dit zou opgemerkt hebben. U verklaart dat buiten uw broer en moeder niemand anders op de hoogte was van jullie relatie (CGVS, pg. 21). Ondanks dat u verklaart dat u relatie slechts bestond uit zeer korte gesprekken over de dagelijkse dingen, blijft het niet aannemelijk dat niemand jullie goeie band ooit zou opgemerkt hebben (CGVS, pg. 19, 20). Zo verklaarde u dat u meerdere malen per dag contact zou hebben gehad met S.(...) (CGVS, pg. 19). Dit gegeven op zich is ook al weinig plausibel. Uw verklaringen geven namelijk weer dat er sprake zou geweest zijn van een strikte scheiding tussen uw gezin en het hare. Zo verklaart u dat uw gezin zou gewoond hebben in de kelder (CGVS, pg. 8). U gezin diende ook apart te eten (CGVS, pg. 9). U verklaarde dat de moeder van S.(...) altijd thuis was (CGVS, pg. 11-12). U diende steeds toestemming te vragen aan Z.(...), de moeder van S.(...), om vanuit jullie vertrekken in de woonvertrekken van het gezin te komen (CGVS, pg. 10). U had steeds een reden nodig om binnen te mogen in de vertrekken van het gezin. U bevestigt dat de moeder van S.(...) streng zou zijn geweest ten aanzien van u en uw broer (CGVS, pg. 10). Er zouden meerdere regels opgelegd zijn in samenspraak met uw moeder waaraan u zich diende te houden (CGVS, pg. 10). Hoewel u verklaart dat het gezin van de commandant niet streng was voor hun eigen kinderen, dienden de kinderen van de commandant toch steeds toestemming te vragen aan hun moeder om met u en uw broer te mogen spelen (CGVS, pg. 11). Rekening houdend met het zeer traditionele en strenge kader dat u schetst, is het zeer weinig geloofwaardig dat u er in zou slagen om dagelijks meerdere malen contact te hebben met S.(...) gedurende al die jaren dat u daar woonde, zonder dat iemand van haar gezin dit ooit heeft opgemerkt. In de Afghaanse samenleving, waar er sprake is van een gescheiden leefwereld van mannen en vrouwen, worden jonge meisjes vanaf hun puberteit vaak strikt in het oog gehouden als het gaat over contacten met mannen die niet behoren tot hun familie. Hoewel uit informatie ter beschikking van het CGVS blijkt dat in het noorden van Afghanistan en meer bepaald in de stad Mazar-e-Sharif, waar u verbleef, de interacties tussen jonge mannen en vrouwen die geen familiebanden hebben, wel meer voorkomen blijkt toch ook uit uw verklaringen dat er een strikte scheiding was tussen uw gezin en het gezin waarvoor u zou gewerkt hebben, en dat er een heleboel regels zouden geweest zijn waar u zich aan dienden te houden. Dit maakt uw verklaringen des te onwaarschijnlijker.

Volgens informatie ter beschikking van het CGVS, die ook werd toegevoegd aan uw dossier, is er in Afghanistan een wijdt verspreide consensus dat personen zeer weinig kans hebben om hun eigen keuzes te maken wanneer het gaat over hun toekomstige man of vrouw. Des te meer als het gaat over families die niet behoren tot eenzelfde standaard. Op de vraag waarom S.(...) u aantrekkelijk zou gevonden hebben als toekomstige partner, kunt u geen antwoord geven. Zij zou in al de jaren dat jullie verliefd zouden geweest zijn nooit verteld hebben waarom zij u aantrekkelijk vond (CGVS, pg. 22). Het blijft dus onduidelijk waarom een meisje, afkomstig uit een gezin met een hogere levensstandaard, interesse zou tonen in een bediende en hiermee zichzelf en haar familie mogelijk ten schande zou brengen.

U verklaart verder dat uw moeder u zou hebben geholpen om uw gevoelens duidelijk te maken aan S.(...) (CGVS, pg. 19). U verklaarde echter ook dat uw moeder, voordat zij u hiermee zou geholpen hebben, zei dat u S.(...) diende te vergeten en dat het een groot risico betrof (CGVS, pg. 21). Het is toch erg opmerkelijk dat uw moeder u dan plots wel zou geholpen hebben met een eventueel huwelijksaanzoek als zij zich duidelijk bewust was van de risico's die hieraan verbonden zouden zijn. Niet alleen was het voor u een risico, ook riskeerde zij ook op die manier haar job en enige bron van inkomsten kwijt te spelen. Het was verder ook uw moeder die u heeft afgeraden om na te gaan of S.(...) wel degelijk zelfmoord zou hebben gepleegd. Hierbij is het toch opvallend dat na al die jaren van zogenaamde verliefdheid en toekomstplannen, u geen enkel initiatief hebt genomen om na te gaan of de zelfmoord van S.(...) wel degelijk heeft plaats gevonden (CGVS, pg.23). U nam blijkbaar genoegen met de verklaringen van haar moeder en de man van de vriendin van uw moeder, een werknemer van commandant M.(...). Dit komt eerder over als onverschilligheid naar de dood van uw zogenaamde geliefde. U verbleef nog drie dagen in de stad en had dus wel degelijk de mogelijkheid om na te gaan wat er zou gebeurd zijn (CGVS, pg. 23). Zo weet u ook niet hoe S.(...) zelfmoord zou hebben gepleegd (CGVS, pg. 23).

U zou op de hoogte zijn gebracht door de moeder van S.(...) over haar zelfmoord. Ze belde naar uw moeder toen u nog in de stad verbleef bij S.(...), de vriendin van uw moeder (CGVS, pg. 23). De familie zou u hiervoor verantwoordelijk zien en zou gedreigd hebben u te vermoorden (CGVS, pg. 24). Het is toch eigenaardig dat de moeder van S.(...) u op de hoogte zou brengen van het feit dat zij u zouden willen doden. Des te meer aangezien u verbleef bij een werknemer van de commandant en hij dus een grote kans had te weten te komen waar u verbleef. Op die manier boden ze u nog de kans te ontsnappen, terwijl het net hun bedoeling zou zijn geweest om u te doden uit wraak voor de dood van hun dochter en het verlies van de familie-eer.

U geeft verder ook aan geen problemen meer te hebben gekend toen u naar uw oom bent verhuisd en daar gedurende twee maanden bent verbleven. Indien commandant M.(...) werkelijk een zeer belangrijk positie zou gehad hebben binnen de politie, is het toch opmerkelijk dat hij u daar niet gezocht of gevonden zou hebben. De vriendin van uw moeder weet immers waar u woonde en haar man was werkzaam voor de commandant. Het zou dus niet zo heel moeilijk geweest zijn om u te vinden indien zij werkelijk wraak zouden hebben willen nemen.

Het is verder onduidelijk waar uw moeder en broer zich momenteel bevinden. U verklaarde bij DVZ dat u uw moeder het laatste had gezien in Sarai Khoja. Gedurende het interview bij het CGVS verklaart u echter dat u samen met uw moeder naar Pakistan bent gereisd en dat u haar daar de laatste keer hebt gezien en sindsdien niets meer van haar hebt gehoord (CGVS, pg. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u de eerste maal alleen vertrokken bent vanuit Afghanistan en de tweede maal samen met uw moeder (CGVS, pg. 12). Dit is echter geen verklaring voor het feit dat u de eerste maal bij DVZ verklaarde uw moeder de laatste keer gezien te hebben in Sarai Khoja bij uw oom (in Afghanistan) en gedurende het interview bij het CGVS dit te veranderen naar Pakistan. Er kunnen dus vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat uw familie zich wel degelijk in Pakistan bevindt op de vlucht voor uw vijanden.

Naast deze inconsistentie in uw verklaringen wordt uw asielrelaas ook verder ondermijnd door andere tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo geeft u aan uw exacte geboortedatum niet te kennen (CGVS, pg. 4). Gevraagd naar het feit dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel een exacte geboortedatum is vermeld (22/03/1995), blijkt dat u deze nu zou vergeten zijn. Vervolgens is het onduidelijk wanneer uw huis in Sangcharak werd getroffen door een raketaanval. Zo verklaarde u meermaals negen jaar oud te zijn op dat tijdstip (CGVS, pg. 3, 5) om bij de opmerking dat u dan reeds op heel jonge leeftijd intens verliefd werd op S.(...), uw leeftijd aan te passen naar 11 jaar op het moment van de raketaanval (CGVS, pg. 18,19).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor [Document 1]. U verklaart dat dit een duplicaat betreft dat uw oom is gaan aanvragen op basis van uw eerste taskara die vernietigd werd (CGVS, pg. 3). Uw eerste taskara werd aangevraagd door uw vader toen u nog heel jong was (CGVS, pg. 3). Uw oom zou het duplicaat gaan aanvragen zijn nadat u Afghanistan verlaten had op 30 saratan 1394 (21 juli 2015). Geconfronteerd met de aanvraagdatum op uw voorgelegde taskara, namelijk het jaar 1391 (2012 – 2013), is uw eerste verklaring dat dit gebaseerd is op uw eerste taskara (CGVS, pg. 15). Wanneer u wordt gewezen op het feit dat dit niet mogelijk is op basis van uw verklaringen over het tijdstip van de dood van uw vader, haalt u een derde taskara aan die u eerder zou vergeten te vermelden zijn omdat u vergeetachtig bent (CGVS, pg. 16). Gevraagd naar deze derde taskara verklaart u dat deze werd aangevraagd door uw moeder in Mazar-e-sharif wanneer u in het ziekenhuis was opgenomen (CGVS, pg. 16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u in het ziekenhuis lag wanneer u net verhuisde naar de stad en dat u toen 9 of 11 jaar oud was en dat dit dus veel vroeger was dan het jaar 1391 (2012-2013), verklaart u plots dat u nog een tweede maal in het ziekenhuis zou hebben gelegen drie à vier jaar geleden. Dat u uw antwoorden steeds blijkt aan te passen naarmate u verdere vragen worden gesteld en wanneer u geconfronteerd wordt met inconsistenties in uw verklaringen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

U en uw advocaat halen aan dat u verward en vergeetachtig bent ten gevolge van de raketaanval die zou hebben plaats gevonden in uw geboortedorp. In uw verklaringen maakt u echter nergens melding van problemen die u zou gehad hebben in het dagelijkse leven tijdens uw verblijf in Afghanistan. Een eenvoudige verklaring hiervan is ook onvoldoende om dit in overweging te nemen als mogelijke oorzaak van de verschillende inconsistenties die in uw verklaringen werden vastgesteld. De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw voorgelegde taskara kan een aanwijzing zijn van uw herkomst en identiteit, die hier niet ter discussie staan. Deze taskara werd blijkbaar verkregen op vraag van uw oom waardoor de authenticiteit ervan echter twijfelachtig is. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat met betrekking tot het verkrijgen van deze taskara uw verklaringen inconsistenties bevatten. Bovendien worden documenten maar als bewijs aanvaard als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Het medische attest bevestigt dat u een letsel hebt opgelopen aan uw voeten, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin of het tijdstip waarop u deze letsels heeft opgelopen. Er wordt geen melding gemaakt van enige mentale problemen of zogenaamde verwardheid, die door uzelf en uw advocaat worden aangehaald, die de bovenstaande inconsistenties zouden kunnen ondersteunen.

Omwille van bovenstaande motieven dient te worden vastgesteld dat uw vluchtmotieven niet geloofwaardig zijn en u bijgevolg niet in aanmerking komt voor het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut.

Wat uw aanvraag voor de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in

uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif (provincie Balkh) te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder

duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chintal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar-e-Sharif (provincie Balkh) actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooraleerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de commandant bij wie u vele jaren zou hebben ingewoond uitermate oppervlakkig zijn. U verklaart dat commandant M.(...) werkzaam zou zijn voor de politie en de rang van generaal zou hebben gehad (CGVS, pg. 7). U slaagt er echter allerm minst in om deze tewerkstelling aannemelijk te maken. Hoewel u vele jaren bij hem zou hebben ingewoond, kunt u geen concrete informatie geven over zijn werk. U kunt slechts aangeven dat hij een blauwachtig uniform zou gehad hebben en dat hij voor zijn rang ‘twee sterren en nog iets anders’ droeg (CGVS, pg. 7). U weet niet waar hij juist werkte (CGVS, pg. 7). Gevraagd naar zijn concrete activiteiten is uw antwoord ‘dat weet ik niet’ (CGVS, pg. 8). Dat u geen enkel specifiek element weet aan te brengen over het werk van commandant M.(...) na al die jaren dat u bij hem zou gewoond hebben, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u bij dergelijke persoon en zijn gezin zou hebben ingewoond.

Er dient verder opgemerkt te worden dat uw verklaringen inzake de relatie die u zou hebben gehad met zijn dochter, S.(...), weinig aannemelijk zijn. In de eerste plaats is het niet plausibel dat jullie gedurende ongeveer acht jaar een relatie zouden gehad hebben zonder dat iemand van haar gezin dit zou opgemerkt hebben. U verklaart dat buiten uw broer en moeder niemand anders op de hoogte was van jullie relatie (CGVS, pg. 21). Ondanks dat u verklaart dat u relatie slechts bestond uit zeer korte gesprekken over de dagelijkse dingen, blijft het niet aannemelijk dat niemand jullie goeie band ooit zou opgemerkt hebben (CGVS, pg. 19, 20). Zo verklaarde u dat u meerdere malen per dag contact zou hebben gehad met S.(...) (CGVS, pg. 19). Dit gegeven op zich is ook al weinig plausibel. Uw verklaringen geven namelijk weer dat er sprake zou geweest zijn van een strikte scheiding tussen uw gezin en het hare. Zo verklaart u dat uw gezin zou gewoond hebben in de kelder (CGVS, pg. 8). U gezin diende ook apart te eten (CGVS, pg. 9). U verklaarde dat de moeder van S.(...) altijd thuis was (CGVS, pg. 11-12). U diende steeds toestemming te vragen aan Z.(...), de moeder van S.(...), om vanuit jullie vertrekken in de woonvertrekken van het gezin te komen (CGVS, pg. 10). U had steeds een reden nodig om binnen te mogen in de vertrekken van het gezin. U bevestigt dat de moeder van S.(...) streng zou zijn geweest ten aanzien van u en uw broer (CGVS, pg. 10). Er zouden meerdere regels opgelegd zijn in samenspraak met uw moeder waaraan u zich diende te houden (CGVS, pg. 10). Hoewel u verklaart dat het gezin van de commandant niet streng was voor hun eigen kinderen, dienden de kinderen van de commandant toch steeds toestemming te vragen aan hun moeder om met u en uw broer te mogen spelen (CGVS, pg. 11). Rekening houdend met het zeer traditionele en strenge kader dat u schetst, is het zeer weinig geloofwaardig dat u er in zou slagen om dagelijks meerdere malen contact te hebben met S.(...) gedurende al die jaren dat u daar woonde, zonder dat iemand van haar gezin dit ooit heeft opgemerkt. In de Afghaanse samenleving, waar er sprake is van een gescheiden leefwereld van mannen en vrouwen, worden jonge meisjes vanaf hun puberteit vaak strikt in het oog gehouden als het gaat over contacten met mannen die niet behoren tot hun familie. Hoewel uit informatie ter beschikking van het CGVS blijkt dat in het noorden van Afghanistan en meer bepaald in de stad Mazar-e-Sharif, waar u verbleef, de interacties tussen jonge mannen en vrouwen die geen familiebanden hebben, wel meer voorkomen blijkt toch ook uit uw verklaringen dat er een strikte scheiding was tussen uw gezin en het gezin waarvoor u zou gewerkt hebben, en dat er een heleboel regels zouden geweest zijn waar u zich aan dienden te houden. Dit maakt uw verklaringen des te onwaarschijnlijker.

Volgens informatie ter beschikking van het CGVS, die ook werd toegevoegd aan uw dossier, is er in Afghanistan een wijdte verspreide consensus dat personen zeer weinig kans hebben om hun eigen keuzes te maken wanneer het gaat over hun toekomstige man of vrouw. Des te meer als het gaat over families die niet behoren tot eenzelfde standaard. Op de vraag waarom S.(...) u aantrekkelijk zou gevonden hebben als toekomstige partner, kunt u geen antwoord geven. Zij zou in al de jaren dat jullie verliefd zouden geweest zijn nooit verteld hebben waarom zij u aantrekkelijk vond (CGVS, pg. 22). Het blijft dus onduidelijk waarom een meisje, afkomstig uit een gezin met een hogere levensstandaard, interesse zou tonen in een bediende en hiermee zichzelf en haar familie mogelijk ten schande zou brengen.

U verklaart verder dat uw moeder u zou hebben geholpen om uw gevoelens duidelijk te maken aan S.(...) (CGVS, pg. 19). U verklaarde echter ook dat uw moeder, voordat zij u hiermee zou geholpen hebben, zei dat u S.(...) diende te vergeten en dat het een groot risico betrof (CGVS, pg. 21). Het is toch erg opmerkelijk dat uw moeder u dan plots wel zou geholpen hebben met een eventueel huwelijksaanzoek als zij zich duidelijk bewust was van de risico's die hieraan verbonden zouden zijn. Niet alleen was het voor u een risico, ook riskeerde zij ook op die manier haar job en enige bron van inkomsten kwijt te spelen. Het was verder ook uw moeder die u heeft afgeraden om na te gaan of S.(...) wel degelijk zelfmoord zou hebben gepleegd. Hierbij is het toch opvallend dat na al die jaren van zogenaamde verliefdheid en toekomstplannen, u geen enkel initiatief hebt genomen om na te gaan of de zelfmoord van S.(...) wel degelijk heeft plaats gevonden (CGVS, pg.23). U nam blijkbaar genoegen met de verklaringen van haar moeder en de man van de vriendin van uw moeder, een werknemer van commandant M.(...). Dit komt eerder over als onverschilligheid naar de dood van uw zogenaamde geliefde. U verbleef nog drie dagen in de stad en had dus wel degelijk de mogelijkheid om na te gaan wat er zou gebeurd zijn (CGVS, pg. 23). Zo weet u ook niet hoe S.(...) zelfmoord zou hebben gepleegd (CGVS, pg. 23).

U zou op de hoogte zijn gebracht door de moeder van S.(...) over haar zelfmoord. Ze belde naar uw moeder toen u nog in de stad verbleef bij S.(...), de vriendin van uw moeder (CGVS, pg. 23). De familie zou u hiervoor verantwoordelijk zien en zou gedreigd hebben u te vermoorden (CGVS, pg. 24). Het is toch eigenaardig dat de moeder van S.(...) u op de hoogte zou brengen van het feit dat zij u zouden willen doden. Des te meer aangezien u verbleef bij een werknemer van de commandant en hij dus een grote kans had te weten te komen waar u verbleef. Op die manier boden ze u nog de kans te ontsnappen, terwijl het net hun bedoeling zou zijn geweest om u te doden uit wraak voor de dood van hun dochter en het verlies van de familie-eer.

U geeft verder ook aan geen problemen meer te hebben gekend toen u naar uw oom bent verhuisd en daar gedurende twee maanden bent verbleven. Indien commandant M.(...) werkelijk een zeer belangrijk positie zou gehad hebben binnen de politie, is het toch opmerkelijk dat hij u daar niet gezocht of gevonden zou hebben. De vriendin van uw moeder weet immers waar u woonde en haar man was werkzaam voor de commandant. Het zou dus niet zo heel moeilijk geweest zijn om u te vinden indien zij werkelijk wraak zouden hebben willen nemen.

Het is verder onduidelijk waar uw moeder en broer zich momenteel bevinden. U verklaarde bij DVZ dat u uw moeder het laatste had gezien in Sarai Khoja. Gedurende het interview bij het CGVS verklaart u echter dat u samen met uw moeder naar Pakistan bent gereisd en dat u haar daar de laatste keer hebt gezien en sindsdien niets meer van haar hebt gehoord (CGVS, pg. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u de eerste maal alleen vertrokken bent vanuit Afghanistan en de tweede maal samen met uw moeder (CGVS, pg. 12). Dit is echter geen verklaring voor het feit dat u de eerste maal bij DVZ verklaarde uw moeder de laatste keer gezien te hebben in Sarai Khoja bij uw oom (in Afghanistan) en gedurende het interview bij het CGVS dit te veranderen naar Pakistan. Er kunnen dus vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring dat uw familie zich wel degelijk in Pakistan bevindt op de vlucht voor uw vijanden.

Naast deze inconsistentie in uw verklaringen wordt uw asielrelaas ook verder ondermijnd door andere tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo geeft u aan uw exacte geboortedatum niet te kennen (CGVS, pg. 4). Gevraagd naar het feit dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel een exacte geboortedatum is vermeld (22/03/1995), blijkt dat u deze nu zou vergeten zijn. Vervolgens is het onduidelijk wanneer uw huis in Sangcharak werd getroffen door een raketaanval. Zo verklaarde u meermaals negen jaar oud te zijn op dat tijdstip (CGVS, pg. 3, 5) om bij de opmerking dat u dan reeds op heel jonge leeftijd intens verliefd werd op S.(...), uw leeftijd aan te passen naar 11 jaar op het moment van de raketaanval (CGVS, pg. 18,19).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor [Document 1]. U verklaart dat dit een duplicaat betreft dat uw oom is gaan aanvragen op basis van uw eerste taskara die vernietigd werd (CGVS, pg. 3). Uw eerste taskara werd aangevraagd door uw vader toen u nog heel jong was (CGVS, pg. 3). Uw oom zou het duplicaat gaan aanvragen zijn nadat u Afghanistan verlaten had op 30 saratan 1394 (...). Geconfronteerd met de aanvraagdatum op uw voorgelegde taskara, namelijk het jaar 1391 (...), is uw eerste verklaring dat dit gebaseerd is op uw eerste taskara (CGVS, pg. 15). Wanneer u wordt gewezen op het feit dat dit niet mogelijk is op basis van uw verklaringen over het tijdstip van de dood van uw vader, haalt u een derde taskara aan die u eerder zou vergeten te vermelden zijn omdat u vergeetachtig bent (CGVS, pg. 16). Gevraagd naar deze derde taskara verklaart u dat deze werd aangevraagd door uw moeder in Mazar-e-sharif wanneer u in het ziekenhuis was opgenomen (CGVS, pg. 16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u in het ziekenhuis lag wanneer u net verhuisde naar de stad en dat u toen 9 of 11 jaar oud was en dat dit dus veel vroeger was dan het jaar 1391, verklaart u plots dat u nog een tweede maal in het ziekenhuis zou hebben gelegen drie à vier jaar geleden. Dat u uw antwoorden steeds blijkt aan te passen naarmate u verdere vragen worden gesteld en wanneer u geconfronteerd wordt met inconsistenties in uw verklaringen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

U en uw advocaat halen aan dat u verward en vergeetachtig bent ten gevolge van de raketaanval die zou hebben plaats gevonden in uw geboortedorp. In uw verklaringen maakt u echter nergens melding van problemen die u zou gehad hebben in het dagelijkse leven tijdens uw verblijf in Afghanistan. Een eenvoudige verklaring hiervan is ook onvoldoende om dit in overweging te nemen als mogelijke oorzaak van de verschillende inconsistenties die in uw verklaringen werden vastgesteld. De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw voorgelegde taskara kan een aanwijzing zijn van uw herkomst en identiteit, die hier niet ter discussie staan. Deze taskara werd blijkbaar verkregen op vraag van uw oom waardoor de authenticiteit ervan echter twijfelachtig is. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat met betrekking tot het verkrijgen van deze taskara uw verklaringen inconsistenties bevatten. Bovendien worden documenten maar als bewijs aanvaard als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Het medische attest bevestigt dat u een letsel hebt opgelopen aan uw voeten, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin of het tijdstip waarop u deze letsels heeft opgelopen. Er wordt geen melding gemaakt van enige mentale problemen of zogenaamde verwardheid, die door uzelf en uw advocaat worden aangehaald, die de bovenstaande inconsistenties zouden kunnen ondersteunen.

Omwille van bovenstaande motieven dient te worden vastgesteld dat uw vluchtmotieven niet geloofwaardig zijn en u bijgevolg niet in aanmerking komt voor het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut. (...)"

Voormelde motieven zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft aan dat hij vreest te worden vervolgd door een generaal van de politie om redenen die verband houden met bloed- of eerwraak. Hij betoogt dat de vrees voor vervolging bedoeld in artikel 1, A van de Conventie van Genève zowel een subjectief als een objectief element vereist. Ter staving van het subjectieve element verwijst verzoeker naar de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ter staving van het objectieve element verwijst hij naar twee rapporten die handelen over aan veiligheid gerelateerde ontwikkelingen in bepaalde Afghaanse provincies respectievelijk het huwelijk in Afghanistan. De Raad wijst verzoeker erop dat hij niet doet blijken van een subjectieve vrees voor vervolging waar hij eenvoudigweg verwijst naar de verklaringen die hij daaromtrent heeft afgelegd, in de mate dat de bestreden beslissing terdege motiveert waarom aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht en verzoeker, zoals uit het onderstaande blijkt, aan de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk doet. Nog daargelaten dat op basis van de door verzoeker geciteerde passages uit voormelde rapporten niet duidelijk is in welke context ze dienen te worden gelezen, kan daaruit enkel worden afgeleid dat bloedvetes en/of bloedwraak vaak voorkomen in bepaalde Afghaanse regio's, respectievelijk dat tussen twee in onmin levende Afghaanse families of stammen soms een huwelijk wordt overeengekomen om een einde te stellen aan het conflict. Echter, een verwijzing naar informatie van algemene aard volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker betwist dat zijn verklaringen met betrekking tot de commandant bij wie hij vele jaren zou hebben ingewoond uitermate oppervlakkig zijn en meent dat hij wel voldoende informatie gaf over deze commandant, “(v)ooraf wat hij zag, de kleur van de uniform en zijn rang”. Hij zou niet veel kunnen zeggen over de functie die de commandant buitenshuis vervulde omdat hij altijd in het huis werkte waar het gezin van de commandant verbleef. Verzoeker geeft aan af en toe te hebben gewerkt in een gasthuis waar de commandant mensen ontving en dat zich tegenover de woning van de commandant en zijn gezin zou hebben bevonden. Hij stelt evenwel geen loopjongen te zijn geweest die vaak in contact kwam met de mensen die de commandant bezochten. De Raad is van oordeel dat bovenstaand betoog niet kan verklaren waarom verzoeker geen enkel specifiek element weet aan te brengen over het werk van de commandant, bij wie hij jarenlang zou hebben ingewoond. Dat verzoeker wel wist dat het een generaal betrof en een – overigens zeer vage – omschrijving kon geven van zijn uniform, doet hieraan geen afbreuk. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker doorheen de vele jaren dat hij werkzaam was voor de commandant niet méér te weten zou zijn gekomen over de concrete activiteiten en werkplaats(en) van zijn baas, enkel en alleen omdat deze slechts buitenshuis in functie was en verzoeker zelf geen contact had met de personen die door zijn baas in het gasthuis werden ontvangen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoekers verklaringen inzake de relatie die hij zou hebben gehad met de dochter van de commandant weinig aannemelijk zijn, laat verzoeker gelden dat de verwerende partij over het hoofd heeft gezien dat hij geen vreemde was in het huis van de commandant. Hij zou bijna getogen zijn in dat huis als een persoon die er deel van uitmaakte. Het zou in die zin niet meer dan normaal zijn geweest dat hij niet opgemerkt werd. Verzoeker stelt dat hij niet hand in hand wandelde met de dochter van de commandant en met haar zeer korte gesprekken voerde over dagelijkse dingen. De dochter van de commandant zou zich bovendien vrij hebben mogen bewegen in het pand en verzoeker zou haar hebben bezocht op momenten dat ze naar beneden of buiten kwam. Daarenboven zou de vrouw van de commandant ook toestemming hebben gegeven aan de kinderen om met verzoeker te spelen. Verzoeker noemt het verder merkwaardig dat de verwerende partij toegeeft dat in Mazar-e Sharif interactie tussen mannen en vrouwen die geen familiebanden hebben vaak voorkomt, maar *in casu* geen geloof hecht aan de interactie tussen verzoeker en de dochter van de commandant. Waar het voor de verwerende partij niet duidelijk is waarom de dochter van een commandant verliefd zou worden op een bediende, stelt verzoeker dat “*bibliotheken (...) vol(staan) van verhalen en boeken over dergelijke gevallen*”. De Raad merkt op dat waar verzoeker thans laat uitschijnen dat hij als een volwaardig lid van het gezin van de commandant werd beschouwd, hij ingaat tegen eerdere verklaringen waaruit kan worden opgemaakt dat er een strikte scheiding in acht werd genomen tussen verzoekers gezin en dat van de commandant en dat er heel wat regels golden waaraan verzoeker zich diende te houden (stuk 4, gehoorverslag, p. 8-12). Waar verzoeker thans voorhoudt dat de dochter van de commandant zich vrij mocht bewegen in het huis, dient te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn gehoor bevestigde dat de regels inzake toestemming om met hem in contact te komen voor zowel de zonen als de dochters van de commandant golden en dat hij nergens melding heeft gemaakt van een uitzondering op dit principe voor wat betreft de oudste dochter, het voorwerp van zijn beweerde affectie (stuk, 4, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker geeft overigens zelf aan dat de vrouw van de commandant toestemming gaf aan haar kinderen om met verzoeker te mogen spelen, hetgeen impliceert dat eerst toestemming moest worden gevraagd. Het betreft hier aldus loutere *post factum* verklaringen die niet bij machte zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers relatie met de dochter van de commandant te herstellen. Het gegeven dat verzoeker zijn contacten met de dochter van de commandant geheim probeerde te houden door er niet mee hand in hand te lopen en er slechts korte gesprekken over alledaagse onderwerpen mee te voeren, kan op zich niet verklaren dat in al die tijd niemand hun goede band zou hebben opgemerkt. In de mate dat uit verzoekers verklaringen *in concreto* blijkt dat het voor hem niet mogelijk was om vrijelijk in contact te treden met de gezinsleden van de commandant, kan verzoeker zich niet beroepen op algemene informatie waaruit blijkt dat interacties tussen jonge mannen en vrouwen die geen familiebanden hebben in Mazar-e Sharif meer voorkomen dan in de rest van Afghanistan om de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden contacten met de dochter van de commandant te herstellen. Door slechts in het algemeen te verwijzen naar gedocumenteerde gevallen van verliefdheid tussen personen behorend tot verschillende sociale klassen – verzoeker haalt geen enkel concreet voorbeeld aan van zo'n geval binnen de Afghaanse context – maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de dochter van de commandant interesse zou hebben getoond in hem en daardoor zichzelf en haar familie mogelijk ten schande zou hebben gebracht.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn profiel van laaggeschoolde, laat hij na toe te lichten in welke zin zijn beperkte scholing een ander licht werpt op de door hem afgelegde verklaringen en de elementen aanwezig in het administratief dossier.

Verzoeker beweert tot slot dat de verwerende partij zou hebben nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hierbij naar § 39 van het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom hij geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. De paragraaf uit het arrest *Elgafaji* waarnaar verzoeker verwijst betreft de vraag welke mate van willekeurig geweld vereist is opdat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Kwalificatie-richtlijn en heeft aldus geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, b) van die wet. Verzoekers argument mist feitelijke grondslag.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de stad Mazar-e Sharif in de provincie Balkh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation Update*" van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officiële hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar een aantal rapporten die er volgens hem op wijzen dat de situatie in Mazar-e Sharif niet veilig is. In deze rapporten wordt melding gemaakt van een aantal veiligheidsincidenten die zich in de loop van 2015 zouden hebben voorgedaan in Mazar-e Sharif of in de provincie Balkh. De informatie over deze incidenten doet echter geen afbreuk aan de zeer actuele veiligheidsanalyse in het voormelde EASO-rapport, waarin immers wordt erkend dat er zich in de verslagperiode aanslagen voordeden maar tevens wordt gepreciseerd dat deze geen duidelijk aanwijsbaar doelwit hadden en het geweld in Mazar-e Scharif hoofdzakelijk doelgericht van aard is. Aldus brengt verzoeker geen informatie

bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst. Verzoeker verwijst hierbij naar § 39 van het

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek zo noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF